RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 106.377 van 6 mei 2002
in de zaak A. 110.611/XIV-6665.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. SUKENNIK,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Florencestraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 5 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 6 augustus 2001 van de Minister van Binnenlandse Zaken, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. ALEXANDER die , loco Advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, is op 22 november 1996 België binnengekomen en heeft zich vluchteling verklaard op 25 november 1996.

1.2. Deze asielprocedure wordt afgesloten met een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 1997 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf.

1.3. Verzoeker heeft zich een tweede maal vluchteling verklaard op 1 juli 1997. Deze asielprocedure wordt afgesloten met een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 1997 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf.

1.4. Op 25 januari 2000 heeft verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 1/ en 2, 4/.

1.5. Bij aangetekende brief van 26 april 2001 vraagt verzoeker de uitbreiding van zijn aanvraag naar artikel 2, 2/.

1.6. Op de zitting van 15 mei 2001 van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie wordt verzoeker vertegenwoordigd door een raadsman.

1.7. De tweede kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 10 juli 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

"1. De aanvraag werd tijdig ingediend. De aanvrager brengt geen identiteitsdocument bij.
2. De aanvraag werd ingediend op grond van de artikelen 2,1/, en 2,4/ van de regularisatiewet. Bij aangetekende brief van 26 april 2001 van advocaat P. Vanagt wordt bovendien een uitbreiding naar artikel 2,2/, gevraagd.
3 . Omtrent artikel 2,1/
Betrokkene heeft op 25 november 1996 en op 1 juli 1997 asiel gevraagd. Beide aanvragen werden na dringend beroep onontvankelijk verklaard, respectievelijk op 17 maart 1997 en op 27 november 1997. Aan de vereiste termijn van drie jaar (betrokkene heeft minderjarige kinderen) is derhalve niet voldaan.
Omtrent artikel 2,2/
Aan de hand van voormelde brief van 26 april 2001, bijgebracht overeenkomstig artikel 9,7/, van de regularisatiewet, de gegevens van het dossier en betrokkenes verklaringen ter zitting, stelt de Commissie vast dat te dezen dezelfde feiten en motieven worden aangevoerd als reeds werden aangewend om de status van vluchteling te bekomen.
Luidens artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is uitsluitend de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om een vreemdeling als vluchteling te erkennen. Artikel 57/11 van deze wet bepaalt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij uitsluiting van iedere andere instantie bevoegd is de beroepen tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal te behandelen. De Commissaris-generaal en de Vaste Beroepscommissie beoordelen de status van vluchteling overeenkomstig het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
De Commissie voor regularisatie is derhalve geen bijkomende asielinstantie. Voor de toepassing van artikel 2,2/, van de regularisatiewet moeten bijaldien andere motieven kunnen worden aangevoerd dan deze die in het toepassingsveld vallen van voormeld verdrag (cf. het proces-verbaal van de Algemene Vergadering van 11 november 2000: 'De criteria voor toekenning van het statuut van geregulariseerde en vluchteling zijn niet dezelfde').
Te dezen is dit niet het geval.
Omtrent artikel 2,4/
Betrokkene voldoet niet aan één van de formele vereisten van artikel 9,9/, eerste lid, van de regularisatiewet: zijn verblijf is onvoldoende lang (geen vijf jaar), het is niet relevant wettig en hij heeft nog op 28 juli 1997 een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten.
4. De Commissie besluit dat de aanvrager niet voldoet aan de voorwaarden om te worden geregulariseerd.".

1.8. Op 6 augustus 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie.

Dit is de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt :

"(...)
Ik heb uw brief van 24 juli 2001 inzake het ongunstig advies van de 2/ Kamer van de Commissie voor Regularisatie in goede orde ontvangen.
De 2/ Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij. overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met

een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te ANTWERPEN, op 25/01/2000 en dat het nummer 20602000012501492 draagt.
Ik heb beslist dit ongunstig advies van de Commissie voor Regularisatie toch te moeten volgen. De door u aangebrachte elementen zijn niet van aard om het ongunstig advies -waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan u in bijlage een kopie vindt - noch om de motivering ervan te wijzigen.
Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 beschikt u over 30 dagen om, een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Moyen unigue: la motivation
MOYEN PRIS de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la loi (du la loi) (du) 22 décembre 1999 relative à la régularisation de certains étrangers notamment en son article 2, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, de la motivation absente ou insuffisante, de l'absence de motifs légalement admissibles, de la violation du principe général de prudence, du principe général de bonne administration, du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause .
PREMIER BRANCHE : quant à l'exigence d'être sur le territoire depuis 5 ans;
EN CE QUE la décision attaquée est motivée par référence à l’avis négatif de la Commission de régularisation qui conteste la présence sur le territoire Belge depuis 5 ans;
ALORS QUE le contenu de l'avis négatif de la commission des régularisations qui constitue la motivation formelle de l'acte attaqué ne repose pas sur des motifs adéquats et légalement admissibles.
Qu'il n'a pas été contesté que le requérant vit en Belgique depuis 1996 soit une durée de 4 ans à la date de l'introduction de la demande.
Qu'il ressort des travaux parlementaires, que la durée de 6 ou 5 ans n'est pas une durée absolue.
Qu'en effet, cette condition peut connaître des exceptions lorsque l'on se trouve dans une durée légèrement inférieur (5-4 ans), et que le requérant peur faire valoir des circonstances humanitaires et des attaches sociales durables ce qui est le cas en espèce.
Que ni les travaux parlementaires, ni les premiers avis rendus par le Secrétariat ne définissent ce qu'il faut entendre par circonstances humanitaires, mais qu'en fait, la plupart du temps elles se confondent avec les attaches sociales.
Que les travaux parlementaires énumèrent un certain nombre d’exemples attaches sociales mais que nul part, il n’est dit que ces critères étaient cumulatifs; qu'au contraire, ceux-ci sont mis sur un même pied d'éga1ité.
Qu’ainsi sont notamment considérées comme des attaches sociales:
- témoignages d'où il ressort que le demandeur a tissé des relations en Belgique;
- le fait de travailler ou d'avoir une promesse d'embauche;
- la connaissance ou la volonté d'apprendre une des langues nationales;
- le fait d'avoir un enfant qui fréquente une école en Belgique;
Que l'avis motivé de la Commission de Régularisation n'a aucunement tenu compte de l'ensemble de ces attaches pour compenser l'insuffisance quant à la durée du séjour.
Que la Commission a dès lors commis une erreur d'appréciation en donnant une interprétation trop restrictive tant à la notion d'attaches sociales qu'à la notion de durée de séjour.
Que le requérant réside en Belgique depuis 1996 mais dispose bien en l'espèce d'attaches sociales fortes.
Deuxième branche : l'impossibilité de retour :

EN CE QUE la Commission de régularisation, et partant le Ministre de l'Intérieur qui fait sien l'avis de la Commission, considère que le requérant invoque comme motif d'impossibilité de retour les mêmes que ceux invoqués à l'appui de sa demande de reconnaissance du statut de réfugié politique.
ALORS QUE la loi du 15.12.1999 ne précise à aucun moment que les faits invoqués doivent être de nature autre que ceux invoqués dans la demande d'asile.
Que le Conseil d'Etat, dans un arrêt non publié n/ 98374 du 20.08.2001, a considéré que les mêmes faits que ceux invoqués dans la procédure d'asile pouvaient être soulevés devant la commission de régularisation.
Qu'en effet, la commission de régularisation ne peut reproché au demandeur de ne pas apporter, lors de l'audience, des éléments supplémentaire sur son impossibilité de retour, lorsqu'il a déjà fait une déclaration expliquant ses raisons.";

2.2.1. Overwegende dat in een eerste onderdeel verzoeker aanvoert dat de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied gedurende vijf jaar geen absolute termijn is en deze voorwaarde uitzonderingen kent indien de aanvrager humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen kan laten gelden; dat artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, luidt als volgt :

"Art. 2. Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds in België daadwerkelijk verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :
(...)
4/ hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in hun land hebben ontwikkeld";

dat artikel 9, 9/, van dezelfde wet onder meer bepaalt dat voor de in artikel 2, 4/, bedoelde vreemdelingen het bij de aanvraag gevoegde dossier een bewijs moet omvatten "dat (hun) aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten"; dat uit deze bepalingen, samen gelezen, blijkt dat de vreemdeling die "duurzame sociale bindingen" doet gelden, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/, van de genoemde wet van 22 december 1999; dat, gelet op de hiervoor gegeven draagwijdte van artikel 2, 4/, de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de Commissie voor regularisatie in haar advies, dat de Minister tot het zijne maakt, van oordeel is dat de verzoekende partij niet behoort tot de categorie vervat in artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999; dat aldus in het advies wordt gesteld dat betrokkene "(niet) voldoet aan één van de formele vereisten van artikel 9, 9/, eerste lid, van de regularisatiewet : zijn verblijf is onvoldoende lang (geen vijf jaar), het is niet relevant wettig en hij heeft nog op 28 juli 1997 een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten"; dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen;

2.2.2. Overwegende dat in een tweede onderdeel verzoeker betoogt dat de wet van 22 december 1999 niet preciseert dat de redenen betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer andere dienen te zijn dan asielmotieven; dat artikel 2, 2/ luidt als volgt :

> "Art. 2. Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is deze wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :
> (...)
> 2/ hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben, noch naar hun land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben;
> (...)";

dat artikel 9, 7/ van dezelfde wet bepaalt dat voor de in artikel 2, 2/ bedoelde vreemdelingen het bij de aanvraag gevoegde dossier een schriftelijke verklaring moet omvatten die de redenen weergeeft waarom zij, onafhankelijk van hun wil, niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben, noch naar hun land van herkomst; dat tijdens de parlementaire bespreking van de bepaling die artikel 2, 2/ zou worden van de genoemde wet van 22 december 1999, de Minister van Binnenlandse Zaken met betrekking tot deze bepaling antwoordt dat :

> "de 'redenen onafhankelijk van hun wil' betrekking hebben op twee types van redenen : ofwel externe redenen zoals het bestaan van een gewapend conflict dat de toekenning van de vluchtelingenstatus niet rechtvaardigt, maar wel rechtvaardigt dat de aanvrager - overigens conform de gangbare praktijk - niet wordt teruggestuurd; ofwel meer persoonlijke redenen, wanneer het onderzoek van de individuele aanvraag aantoont dat het riskant is een vreemdeling terug te sturen om redenen - en niet alleen fysieke - die te maken kunnen hebben met de persoon zelf";
> (Parl. St. Kamer, 1999-2000, nr. 234/5,71);

dat indien de aanvrager zich baseert op dezelfde redenen als dewelke hij heeft ingeroepen in zijn asielaanvraag en deze asielprocedure definitief haar beslag heeft gekend, op de Commissie voor regularisatie en derhalve ook op de Minister van Binnenlandse Zaken niet de plicht lijkt te rusten om kennis te nemen van deze asielmotieven noch om zich te vergewissen van of om opnieuw na te gaan of de aanvrager een gegronde vrees voor vervolging kan inroepen; dat het advies van de Commissie voor regularisatie en derhalve ook de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, waarin de overwegingen van het advies worden onderschreven, derhalve op afdoende wijze gemotiveerd is wanneer gesteld wordt dat "aan de hand van voormelde brief van 26 april 2001, bijgebracht overeenkomstig artikel 9, 7/ van de regularisatiewet, de gegevens van het dossier en betrokkenes verklaring

ter zitting, de Commissie vast (stelt) dat te dezen dezelfde feiten en motieven worden aangevoerd als reeds aangewend om de status van vluchteling te bekomen"; dat bovendien in het door verzoeker ingeroepen arrest nr. 98.374 van 20 augustus 2001 geenszins de door hem aangehaalde conclusie is te lezen; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes mei tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**